

skal integreres i det danske samfund, men skal være her på midlertidig basis, og når der er mulighed for det, skal de tilbage til deres hjemland.

Hvis man nu tog udgangspunkt i det synspunkt, var der mange af de konkrete ting, som det bliver nævnt står på Ekstra Bladets forside, som så ikke ville finde sted, fordi de er affødt af den integrationspolitik, man fører herinde fra Folketingets side.

Søren Søndergaard (EL):

Bl.a. til ære for Fremskridtspartiet vil jeg sige lige præcis noget om, hvad der optager mig. Når vi i dag diskuterer disse overvejelser om vores fremtidige udlændingepolitik, synes jeg, det må være tilladt at stille et meget enkelt, men også meget grundlæggende spørgsmål, der går ud på: Hvorfor kommer der egentlig udlændinge til Danmark?

Selvfølgerig er der forskellige grunde til, at de kommer. Nogle kommer, fordi deres arbejde må foregå i Danmark, det kan være som ambassadører eller som ingeniører eller som professionelle fodboldspillere. Andre kommer, fordi de er blevet forelsket i en dansk kvinde og har fået mulighed for at få familiesammenføring, som prins Henrik, eller har forelsket sig i en dansk mand, som dronning Ingrid. Når vi snakker om udlændinge eller fremmede i denne kategori, er det sjældent, at det er den slags udlændinge, vi tænker på, ja, nogle gange glemmer vi faktisk at denne slags udlændinge også er udlændinge.

Men de fleste udlændinge kommer jo til Danmark, fordi de gerne vil væk fra noget. Her må vi igen opdele i forskellige grupper. Nogle kommer som egentlige flygtninge, fordi de føler sig forfulgt i deres hjemland – det være sig af holdningsmæssige eller etniske grunde. De kommer ofte til Danmark i større grupper som resultat af udviklingen i deres hjemland, f.eks. chilenerne på flugt fra militærdiktaturet i begyndelsen af 1970'erne, iranerne på flugt fra præstestyret i begyndelsen af 1980'erne og jugoslaverne på flugt fra etniske udrensninger og nationalistisk vanvid i begyndelsen af 1990'erne. Andre kommer som det, der lidt nedladende er blevet kaldt økonomiske flygtninge, fordi de føler, at det giver dem en bedre mulighed for at sikre dem eller deres børn en fremtid uden sult eller bare uden nød og fattigdom.

Men det er jo ikke noget ukendt fænomen med økonomiske flygtninge på vores breddegrader. Faktisk er det mindre end 100 år siden –

de ældste i salen kan måske ligefrem huske det – at hundredtusinder af danskere, svenskere og nordmænd udvandrede til Amerika for at søge lykken i det, man kaldte »Det forjættede land«.

Men uanset om der er tale om økonomiske flygtninge eller om flygtninge i Genèvekonventionens forstand, er det afgørende altså, at disse mennesker kommer til Danmark, fordi de flygter fra noget. Der er to mulige, men meget forskellige konklusioner, som man kan drage af denne konstatering. Den ene konklusion er, at for at undgå, at for mange af disse mennesker føler sig tvunget til at flytte til Danmark, bør vi gøre alt, hvad vi kan, for at forbedre levevilkårene i de lande, de kommer fra.

Nylige opinionsundersøgelser har vist, at først og fremmest Enhedslistens vælgere har forståelse for denne sammenhæng. Disse undersøgelser viser nemlig, at Enhedslistens vælgere hører til dem, som er mest positive over for, at Danmark skal tage imod flygtninge, samtidig med at vores vælgere hører til dem, som er mest positive med hensyn til at hjælpe den tredje verden.

Selvfølgerig kan den konkrete måde, som ulandsbistanden fungerer på, altid diskuteres; f.eks. er vi utrolig kritiske over for den store og stadig større del af ulandsbistanden, som ender i lommerne på danske erhvervsvirksomheder.

Men mere generelt vil jeg sige til de partier, som både vil skære ned på ulandsbistanden og på antallet af flygtninge: Det hænger simpelt hen ikke sammen. I det hele taget kan man ikke gøre noget ved flygtningeproblemet, medmindre man er villig til at gøre noget ved den økonomiske verdensorden, ved det økonomiske verdenssystem, som skaber flygtningeproducerende lande. Problemet er jo i dag, at der sker en overførsel af værdier fra den fattige verden til den rige verden. Eller sagt mere direkte: De fattige holder rumpetten oppe på de rige.

Som nævnt er der også en anden mulig konklusion på konstateringen af, at der faktisk er en grund til, at folk flygter, en grund til at folk flytter, og den går ud på at bygge murene højere og højere omkring vores »Fort Europa« for at holde de fremmede ude. Visumtvang, fingeraftryk, gaderazziaer, landminer, pigtråd og bevæbnede patruljebåde er de uundgåelige midler, når fortet skal sikres mod dem udenfor. Problemet ved denne løsning er blot, at den ikke holder i længden. Der vil ske det samme, som der sker med en dampkedel, hvis man forhindrer dampen i at slippe ud. Et eksempel på dette er Algeriet. Hvis